

складі СРСР органи ДФК постійно і динамічно розвивалися, і так як і сьогодні їх різноманіття не завжди сприяло оптимальності внутрішнього ДФК. Після відновлення незалежності України у 1991 році на основі контрольно-ревізійного управління Мінфіну УРСР було створено Державну контрольно-ревізійну службу України. Останні зміни в системі органів внутрішнього контролю відбулися у 2010 році, коли було сформовано Державну фінансову інспекцію України, а у 2015 році на її базі сформовано Державну аудиторську службу України [2]. Однак, загальні функції та питання, які вирішуються органами внутрішнього державного фінансового контролю залишаються по суті незмінними (рис. 2), а тільки в чергове буде переформатовано повноваження різних органів внутрішнього фінансового контролю.

Таким чином, необхідним є ґрунтовний підхід до вирішення проблем державного фінансового контролю, який передбачив би розробку і реалізацію стратегії розвитку системи державного фінансового контролю в країні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Закон України «Про Рахункову палату». Верховна Рада. *Url: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/315/96-%D0%B2%D1%80>*
2. Постанова Кабінету Міністрів України «Про утворення Державної аудиторської служби України» від 28 жовтня 2015 р. № 868. Верховна Рада. *Url: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/868-2015-%D0%BF#Text>*
3. Мельничук В. Парламентський контроль за використанням бюджетних коштів: європейський досвід. – Т.: Пілея, 2000. – 24 с.

**Стрільців Наталія Едуардівна, магістрантка,
Жекало Ганна Іванівна, к.пол.н,
доцентка кафедри управління та адміністрування**

РОЛЬ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ У КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Соціальні мережі в наш час є невід'ємним елементом щоденного спілкування. Через них індивіди здобувають альтернативні до традиційних медіа факти, коментують їх, інтерпретують та поширюють, стаючи, таким чином, співучасниками інформаційного процесу. В масштабах держави цей механізм має неабиякий вплив на соціальні, культурні, економічні та політичні взаємини, а також процеси.

З розвитком інформаційного суспільства в Україні активізувалось і питання підвищення рівня інформаційно забезпечення органів державної влади та інформаційної взаємодії із громадськістю. Саме тоді соціальні мережі та їх використання стали одним із найголовніших інструментів взаємодії влади та громадськості та механізмом інформування населення. Нормативно-правовою основою для цього стали Закон України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 рр.» [1], «Концепція розвитку електронного урядування в Україні» [2], Закон України «Про

інформацію» [3], Закон України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» [4], Закон України «Про Національну програму інформатизації» [5].

Тому, вважаємо за необхідне визначити роль соціальних мереж в контексті розвитку системи державного управління.

По-перше, робота державних органів у секторі соціальних мереж формує новий тип взаємодії, змінює культуру спілкування, стиль стосунків. Соціальні мережі зменшують прірву між офіційними особами та пересічними громадянами, вони стали інструментом, який дає чиновникам можливість безпосереднього спілкування з громадянами. Спілкування представників владних інституцій із громадськістю часто називають такими поняттями, як «цифрова дипломатія», «твінтер-дипломатія», «електронна дипломатія», «онлайн-дипломатія».

По-друге, соціальні мережі забезпечують зворотній зв'язок з боку громадськості до влади. Саме соціальні мережі в останні роки стали платформою для оприлюднення вимог користувачів до влади, формою громадського контролю за ефективністю діяльності влади, обміну інформацією зі суспільно важливих питань.

Саме через публікацію у соціальних мережах владні представники отримують реакцію на ті чи інші події, відчувають суспільні настрої, отримують певний зріз думок, отримують об'єктивну інформацію з перших вуст, яка не пройшла фільтр адміністративних бар'єрів.

По-третє, діяльність влади в соціальних мережах відкриває додаткові шляхи до побудови ефективних комунікативних майданчиків між суспільством та владою. Такими, зокрема, можуть стати: заснування співтовариств, у яких державні структури контактують із громадянами; створення блогів, де представлені й обговорюються державні послуги; залучення суспільства до роботи з удосконалення законодавства - доступ громадян у режимі онлайн до інформації державного сектору, чинних законів та законопроектів; пряма звітність чиновників перед громадянами; оперативне обговорення та вирішення в режимі реального часу проблем, які виникають у країні та регіонах.

По-четверте, саме через комунікацію у соціальних мережах можливе зниження часових та фінансових витрат на управлінську діяльність. Адже зменшується рівень залучення різноманітних спеціальних структур «паблік рілейшин», а також зменшується рівень залучення різноманітних засобів масової інформації (особливо приватних).

По-п'яте, найголовнішою перевагою є збільшення рівня прозорості роботи уряду та державних службовців, а цим самим зменшення корупційної діяльності у державі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Закон України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 рр.». Відомості Верховної Ради України. 2007. № 12. С.102. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/537-16>
 2. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 13 грудня 2010 року «Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2250-2010-%D1%80>
 3. Закон України «Про інформацію». Відомості Верховної Ради України. 1992. № 48. С.650. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>
 4. Закон України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах. Відомості Верховної Ради України. 1994. № 31. С.286. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80/94-%D0%B2%D1%80>
 5. Про Національну програму інформатизації. Відомості Верховної Ради України. 1998. № 27-28. С.181. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/74/98-%D0%B2%D1%80>
-

Степан Василь Танасійович, магістрант,
Синиця Світлана Михайлівна, к.е.н., доцентка,
доцентка кафедри управління та адміністрування

АКТУАЛІЗАЦІЯ ПРОБЛЕМАТИКИ ВИКОРИСТАННЯ АНАЛІТИЧНИХ СИСТЕМ У СОЦІАЛЬНІЙ СФЕРІ ДЕРЖАВИ

З переходом до децентралізованої системи публічного управління стає більш актуальним використання аналітичних систем у соціальній сфері держави і хоча це сприяє формуванню та реалізації її соціальної функції, але має свої особливості використання.

Варто виокремити, які все ж переваги для трансформації соціальної функції демократичної держави надає можливість використання аналітичних технологій, які побудовані на багатовимірному наданні інформації для державного управління в цілому і для соціальної сфери держави зокрема. Всі переваги можна умовно розділити на дві групи : системні та функціональні.

Щодо системних переваг використання аналітичних систем у процесах управління соціальною сферою, варто зазначити, що аналітичні системи дають можливість використовувати аналітичні засоби безпосередньо особам, які приймають рішення і тим самим зменшують ризики прийняття невідповідного рішення (нормативно-правовій базі чи реаліям життя). При розробці певного інтерфейсу, розрахованого на фахівця в певній предметній області, зникає потреба у ІТ спеціалістах, адже аналітик (у даному випадку людина, що приймає рішення) працює з достатньо об'ємною базою даних, самостійно визначаючи при цьому структуру та склад інформації, що аналізується. Перехід до багатовимірних аналітичних систем, спрощує роботу з базами даних, дозволяє більшій кількості людей приймати участь в аналітичній діяльності. Фактично це означає перехід від старої системи аналізу даних у якій інформація, яка була зібрана на нижчих рівнях, передавалась для кінцевого аналізу до вищих органів влади – до нової системи, у рамках якої аналіз може проходити паралельно на усіх рівнях управлінської моделі (системи). При цьому аналітичні системи,